

„Soča“ izhaja vsak petek in velja po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 1.10
pol leta 0.60
četrt leta 0.30

Pri oznanilih in tako tudi pri „posameznikih“ se plačuje za navadno tristoletno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostori.

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 8 kr. v tobakarnah v gosposki ulici blizu „treh krom“, na starem trgu in v namski ulici ter v Trzinu, via Cassana, 3.

Dopisi naj se blagovoljno pošiljajo uredništvu „Soče“ v Gorici Via Morcato 12, I., uredu in na opravištvu „Soče“, Via della Croce št. 4. II.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcom in drugim nepremožnim se naročnina znižuje, ako se oglase pri opravištvu.

Avstrijska slavnost

nenavadne vrste vršila se je 25. in 26. t. m. na Dunaji in po vsi širni Avstriji. Nadvojvoda Albrecht, strijec našemu cesarju, višji nadzornik vse avstrijske vojske in feldmaršal, praznoval je 60 letnico svojega vojaškega službovanja. Rojen 3. avgusta 1817 stopil je k vojakom kot polkovnik 26. aprila 1837 ter se je vadil in vojskoval v šoli slavnega avstrijskega generala Rudeckega leta 1848. Od 1850 do 1861 bil je cesarjev namestnik in višji vojaški poveljnik na Ogerskem. Leta 1866 bil je vojskovodja na Laškem, kjer je pri Kustoci zmagal poredno Italijane. Slovenski polki odlikovali so se v tisti bitki in nadvojvoda Albrecht se jih še vedno hvaležno spominja ter jih visoko spoštuje. Uže takrat spoznal je nadvojvoda, da južni Slovani so trdna bran Avstriji proti nenasitljivemu sosedu onstran jadranskega morja, ter je v nasprotju z nekaterimi ultra-nemškimi politikmi priporočal, naj se južni Slovani ne pritiskajo na Italijansko steno. Gotovi smo, da njegova beseda ne bo brezvpešna in da pogodi tudi v notranji politiki tako dobro, kakor je pogodil na bojnem polju s slovan-skimi polki.

Po zadnji vojski z Italijo imenoval je presvitli cesar gospoda nadvojvoda višjega nadzornika vsega našega vojaštva. Kot tak prehodil je nadvojvoda vso državo, vsa mesta in vse kraje, kjer je kaka posadka, da je vse pregledal in preiskal. Peča se vedno z vojaškimi študiji in podstrežje njegove palače na Dunaji je pol skladišča ali arsenala, kajti tam zbira za poskušnje vsakovrstne uzorce novih vojskanih priprav. Pod njegovim vodstvom prelevila se je avstrijska armada popolnoma in je zdaj tako dobro pripravljena, da se more meriti s katero koli. Nadvojvoda Albrecht je junaški sin junaškega nadvojvode Karla, ki je premagal celo Napoleona I. pri Aspernu blizu Dunaja l. 1809. Z izrednim junaštvom in globokim vojaškim znanjem združuje nadvojvoda resnično pobožnost in dobro srce, ki gori za cesarja in dom, za cesarsko družino in avstrijsko vojaštvo. V družinskem svetu je nadvojvoda Albrecht najstarejši ud in njegova beseda more veliko.

S tem čilim stebrom avstrijskega cesarstva radovala se je te dni vsa Avstrija ter so bile posebno dunajske slavnosti velikanske. Imele so večinom vo-

jaški značaj, pa udeležil se jih je tudi nevojaški svet. Iz vseh krajev dobajale so čestitke še krepkemu gospodu in deputacij bilo je brez števila. Ministerstvo, obe zbornici državnega zbora, dunajsko mesto in druga dostojanstva so se mu poklonila. Posebno veselje vladalo je pa v cesarski hiši, ki je ob tej priliki pokazala svoje visoko spoštovanje do seniora (najstarejšega uda) v družinskem svetu. Vsi nadvojvode in nadvojvodinjé čestitali so jubilarju; presvitli cesar mu je pa lastnoročno pismo pisal, ki prida o veliki naklonjenosti presvitlega vladarja do nadvojvode Albrehta. Pismo se glasi:

„V krepkem zdravju, v neupogneni volji in moči obhajate danos šestdesetletnico vstopa v vojsko. Jaz in z Mano vojska, katero ste tolikrat vodili v slavo in zmago, udeležuje se z veselo ganenim srecem to redko zvišene slovesnosti. V vseh položjih. Svojega mnogo skušenega življenja bili ste najsijajniši vzgled najčistejšega domoljubja in hvaležno se spominam sijajnih Vaših del, plemenite, požrtvovalne udanosti za Mojo osebo in vojsko. Slavno Vaše ime bo v najpoznejšo časo dičilo slavno listo domače zgodovine ter ostane nepozabljivo, kakor tudi gorka Vaša ljubezen in požrtvovalna skrb za vojsko. Zato Vam izrekam k današnjemu dnovu najsrdečnejša voščila s hvaležnim srecem ter gojim veselo nado, da Vas Božja milost ohrani še mnogo let Meni in vojski.“

Z obal jadranskega morja in s skrajno italijansko-avstrijsko mejo pošiljamo tudi mi svoje čestitke visokemu slavljencu ter prosimo, da bi ga ljubi Bog še dolgo ohranil Avstriji kot modrega svetovaleca in zmagovalnega vojskovodjo. Ime nadvojvode Albrehta vzbujajo v avstrijskih državljanih up srečno prihodnosti, v vojaških prsih pogum in radost za boj in zmago.

Dani se.

Neumorna prizadevanja deželnega poslanca dr. Al. Rojca, da bi se zboljšale razmere v goriški bolnišnici in blaznici učiljenih bratov, obrodilo so že obilo sadu, če tudi niso losegla še vsega, kar nameravajo. Da sta se nastavila v bolnišnici dva zdravnik, da imajo blazni, če ne psihijatra pa vsaj zdravnik, da se pazi v bolnici ostrim očesom na snago, pripisovati se mora v veliki neri, če ne morda edino

lo ropotanju dr. Al. Rojca ter dobremu ukusu in tankemu sluhu sedanjega priorja. Dokler so ni oglašil dr. Rojca v deželnem zboru, opisovala se je bolnišnica v nekaterih svojih delih kot pesjak in brlog, pa le zato, da se je še kaj dozidalo, ne da bi se bilo s tem zdajno in splošno premenilo stanje bolnih in blaznih, kajti „pesjaki“ in „brlogi“ so ostali. Odkar je začel dr. Rojca kazati na nedostatnosti v rečenih zavodih, ponohalo je zidanje; a na njegovo mesto stopilo je zboljševanje notranjih razmor, katero je bilo vsaj tako potrebno kakor večji prostori. Kdor primerja sedanjo bolnišnico z ono pred 10 leti, mora priznati v nji velik napredek, če tudi ni še taka, kakršna bi morala biti.

Dr. Rojca stvaril si je nekak idejal o bolnišnici in norišnici po zahtevah sodanjo zdravstvene vede ter po določbah državnih postav in ministerskih ukazov glede teh zavodov. V svoji ognjevitosti in unotosti za stvar, ki se ujema z njegovim poklicem, odkril je z neusmiljeno roko vse pomanjkljivosti v zavodih, katera red usmiljenih bratov le o s k r b u j e. Naravno je, da Rojčeva neusmiljenost je jako nemilo dirala na mnogo strani, kjer ni bil nikdo pripravljen na take temeljite in podprte napade. A odvetniška prebrislost nikoli ne obupa, zna si pomagati v vsaki sil. Odvetniku prišla je tudi ta zadeva v roko in rešila se je prav spretno v smislu §. 1. odvetniškega kato-kizma, ki pravi: Kar si storil, taji.

Ali Rojčeve pritožbe imele so ta nasledek, da po prestanem prvem strahu so se začele preiskovati zadeve goriške bolnišnice in norišnice z bolj mirnim duhom in da se je vzbudilo splošno zanimanje za nje. V par letih doživeli smo potem velikanski prevrat v sodbi, ki se je izrekala v tem oziru. Prvi, ki je Rojčevim tožbam pritrdil, bil je deželni odbor goriški, ki je spoznal potrebo, da naj se zida nova deželna bolnišnica in norišnica. Enakega mnenja bil je deželni zbor goriški, ki je v svojem zadnjem zasedanju sprejel predlog deželnega odbora ter mu naročil, naj stori vse, kar je treba, da predloži dež. zboru izgotovljene načrte o novi blaznici, bolnici in hiralnici. Tudi deželni zbor se je tedaj posredno izrekel o sedanjih goriških zdravstvenih zavodih in o pritožbah Rojčevih in sicer v smislu tega poslanca.

Le od veseljavne vlade tržaške ni bilo glasu v novejših časih o tej stvari, in ko je glas vendar pri-

LISTEK.

Družba sv. Cirila in Metoda.

Govor ob I. občnem zboru —ške podružnice sv. Cirila in Metoda.

(Konec.)

2) Pa i v verskem obziru ima biti naše društvo trdnjava. Saj tudi v verskem obziru ni obnebeje nič kaj čisto; pač pa nasprotno! Nekateri ne vidijo tega, ker jim je obzorje premajhno, drugi ne-čejo videti!

„V glavah svetlo je in jasno,
V srcih zimski mraz in mrak.
Tem ne poganja cvetje krásno,
Tem ne odmeva spev sladk!“

Razlogi so razni; a nočem govoriti tu o njih. Nekaj — ali mnogo — pripomorejo k temu tudi razna judovsko-framasonska društva in neki „šulferajni“. Saj je znano, da z nemško propagando se je širil tudi brezverski duh; znano je, da so narodni odpadniki ob enem največji sovražniki cerkve in vere. Če se torej dandanes ustanavljajo preste katoliške univerze, če Nemci sami postavljajo druga društva proti prvotnemu šulferajnu, n. pr. katoliški šulferaju in „Schulverein für Deutsche“, koliko bolj moramo še mi gledati, da nam ne pride čez Predel do kože tako ptuje društvo. In tudi v tem nam ima pomagati naša Cirilova družba! Saj pravi I. točka pravil, da je osno-

vana na katoliško narodni podlagi! In tako je treba! Izvanredni časi tirjajo izvanrednih naporov!

Veda sama, omika brez vere, je prazna! Le vera more ohraniti človeka ter narediti ga trdnega za čas, ko pride nevihta čez — anj! Po veri utrjen značaj pomaga več, kake svetna omika brez vere. Najboljša šola je torej tista ki združuje poduk in vzgojo. Vzgoja je silo važna, da najvažnejša za blagost in srečo človeško! Moderni vzgojitelji sicer pravijo: „Veda Vas oprosti; veda si je sama smoter (ali cilj)“; a to je slepilo. Vse drugače govori naš poet (Boris Miran):

„Ko um bistriš, srcé si blaži;
V čiali srcé ti boli vedno in povsod!“

In isto izjavil je nedavno papež Leon v pismu do portugalskih škofov!

To, kar sem dejal, velja torej sploh. Toliko bolj pa velja to Slovcem posebej! Slovenci smo katoličani, in e v tem znamenji moremo zmagati. Kedor vzame Slovcu vero, vzame mu tudi njegovo narodnost! Ni je a nas druge rešitvo!... V naših društvih torej nikedar ne smemo zabiti podlage vsega: pravil krščanskih načel. Zaano je: „Ako Gospod ne zida, trudi se delavec zastoj!“

Kršanska šola je torej temelj naši omiki; ako té ni, zidano je na pesek vse naše poslopje. Katoliško zavezt je nam treba pokazati tudi v javnosti, ne le v zasobnem življenju. Naše šole imajo biti torej verske; v veri krščanski imajo biti vzgojeni otroci, če hočemo da dobomo kedaj značajnih mož, ki jih toliko po trebujemo. In to nalogo ima i naše društvo.

Ni čudo torej, da duhovni, ki navadno v socialnih vprašanjih vidijo dalje od drugih, radi podpirajo to koristno društvo, in ga bodo vedno podpirali, če ostane na tej podlagi....

3) Naša družba ima biti tudi avstrijska, državna trdnjava! Saj je znano, da so v Avstriji ljudje, ki škilijo čez mejo, da je šulferaju prusko deto, da je pri nas agitacija tudi zoper cesarstvo. Zato je rekel minister Gauč meseca marcija, da hoče imeti poštene vrle ljudi, da hoče imeti Avstrijane, da ima biti šola avstrijska! I v tem obziru ima delovati naša družba, če tudi ni politična. Posredno ima delati tudi za razširjanje lojalnosti, udanosti, zvestobe do visoke vladarske hiše.

Tako torej delamo prav po geslu: Vso za vero, dom in cesarja! Gotovo, da delamo s tem dobro delo, če pomagamo sploh naši mladini k dobri omiki in vzgoji. „Kedor za domače ne skrbi, je vero zatajil itd.“ In gotovo ne odide plačilo! „Kar ste storili najmanjšemu itd.“ In dalje s tem tudi delamo — rekel bi — iz nekega poštenega samoljubja; s tem tudi lahko kaj pripomoremo posebej za svoj okraj. Saj lahko objavimo svoje želje pri glavnem društvu v Ljubljani, in s tem si dobomo kako podporo. O tem pové čas dalje!

Torej uljudno vabim vse, naj bi delovali marljivo za razširjanje naše podružnice. Vsaj podpornikov bi se menda lahko dobilo kaj več; ko naše materijalno stanje ni odveč dobro! Tedaj dejanski treba pokazati ljubezen do naroda!

Včasih je opaziti neko napetost, nejednost, nezaupnost, zapečkarijo mej posamičnimi stanovi! Čemu

šel, tolmačili so ga oficijozni listi vse drugače nego je bil. V zadnji številki omenili smo, kako oblastno, drzo in krivično se je zagal „Triester Tagblatt“ v svoji številki od 17. t. m. proti dr. Rojcu, ki je trdil, da vse Rojčeve pritožbe so neutemeljene in krive (grundlos und unrichtig), da te izvirajo iz osebne hudomušnosti (Diatribe) in iz narodne napetosti, ter se je pri tem svojem natolcevanju skliceval na neko natančno in vsestransko preiskavo v naših zdravstvenih zavodih in na nje vspehe.

Rekli smo že takrat, da se nam zdi neverjetno, kar je „Tagblatt“ pripovedoval; danes pa smemo reči, da je neresničnost njegovega poročila uradno dokazana, kajti pred očmi imamo odlok veleslavne c. k. namestništva v Trstu, na katerem je podpisan sam namestnik baron Pretis, katerega je v svoji najavnosti (nekaki otroški nedolžnosti!) tudi „Tagblatt“ ponatisnil in v katerem je vse kaj drugega rečeno nego to, kar je „Tagblatt“ trdil v št. od 17. t. m. O osebnih napadih na deželnega poslance, o njegovi dijatribi in o narodni neustrpnosti, ni v onem odloku niti besedice; vse to gre na račun junškega „Tagblattovega“ dopisnika. Pa tudi o zdravstvenih zavodih samih govori vladni odlok vse drugače nego „Tagblattov“ poročevalec. Ta odlok ne pravi, da so vse pritožbe Rojčeve neutemeljene, ker govori edino le o bolnišnici; „Tagblatt“ nazivlja pa svoje članke vedno o bolnišnici in norišnici usmiljenih bratov; iz česar bi bilo sklepati, da o vsem se je vlada izrekla. Iz odloka samega je razvidno, da vse pritožbe o norišnici — in posebnost o tej pritožbi se je dr. Rojčic — so še v polni veljavi, kajti veleslavna vlada ni v tem odloku na nje nič odgovorila. Morebiti se sme iz tega sklepati, da se visoka vlada ujema z dr. Rojcem glede blaznice, kakor se ujema z njim (glej zgoraj) deželni odbor in deželni zbor gorški. V tem sklepanju potrjuje nas neko poročilo gorškega poluradnega lista „Corriera“, ki pravi, da pretekli teden je bilo več zdravnikov v tukajšnjem zavodu usmiljenih bratov ter da vsi so prepričani o neobhodni potrebi nove deželne blaznice s posebnim postopjem, posebnim osebstvom, posebno upravo itd. itd. ter da sedanji prijor usmiljenih bratov je bil prvi, ki je to že zdavnaj spoznal in priznal. Če je mnogo zdravnikov rečenega mnenja o deželni blaznici, in če se z njimi ujema celo prijor, ki vé, kaj je blaznica, in kaj vlada od nje zahteva, menimo, da so izražali sodbo, katero je vlada v omenjenem odloku zamolčala. Na enkrat se je tedaj pokazalo, da vsi krogi se ujemajo z dr. Rojcem glede blaznice in da vrhovni upravitelj sedanje blaznice je zahteval drugo že dolgo pred dr. Rojcem, da dr. Rojčic je tedaj že štiri leta prazno slamo mlátil. Ako pa pomislimo, da lansko leto je hotel deželni odbor s danjo blaznico napraviti podružnico, zdi se nam, kakor bi ne bila Rojčeva mlitava prazna, ampak da je izmlatil omenjeno splošno prepričanje o nedostatkosti sedanje bolnišnice in o neobhodni potrebi nove, katerega zdaj leto ni še bilo. Slavno je torej zmagal dr. Rojčic v zadevi deželne norišnice, kajti njegovo mnenje postalo je zdaj splošno in se bo morale v dejanju izvesti. Pač lepo zadoščeno je za mnogoletni trud!

Odlok veleslavne c. k. vlade tržaške z dne 13. marca t. l. ne govori o norišnici usmiljenih bratov, ampak samo o njih javni bolnišnici. Pa tudi glede bolnišnice ne zavrača ta odlok onih pritožeb, ki se nahajajo v Rojčevi interpelaciji od 10. in 11. januarja t. l. in njeni motivaciji, katero je dr. Rojčic dal tiskati in katero je razposlal svojim volilem, ker ta motivacija ni bila izročena visoki vladi in ker 13. marca ni bila še tiskana. „Triester Tagblatt“ se torej jako moti, ako meni, da namestništveni odlok od-

govarja na prvo interpelacijo. Oziroma na kujičico dr. Rojca. Oni odlok nanaša se na „suh o“ interpelacijo z dne 13. januarja t. l., kajti 13. marca t. l. ni bila vladi znana niti motivacija prve interpelacije niti onih 25. spričeval, na katero se sklicuje dr. Rojčic. Vse to torej še čaka na „natančno in vsestransko preiskavo“ ter na vladno razsodbo v tem oziru.

Pa tudi na „suh o“ interpelacijo vlada ni odgovorila tega, ker „Tagblatt“ trdi, temveč nekaj drugega. Dr. Rojčic je tožil, da prostori v javni bolnišnici ne ustrezajo postavnim določbam. In vlada ni odgovorila, da ta tožba je neopravičena, oziroma da prostori so taki, kakršni bi morali biti, temveč samo pravi, da „usmiljeni bratje se prizadevajo ohraniti prostore, ki so jim na razpolago, kolikor mogoče dobro v zdravstvenem oziru“. S tem pa ni rečeno, da prostori ustrezajo zahtevam ministerkih odlokov, kar priznava tudi „Medizinische Presse“ na Dunaji, kateri je g. prijor poslal dotični od. k. Pritožeb gledé prostorov tedaj odlok ne zavrača v oni splošnosti, ki se nahaja v „Tagblattu“ z dne 17. t. m., in „Corriere“, poluradni list za Gorisko, naravnost javlja, da neka zdravniška komisija, ki je bila te dni v bolnišnici, je spoznala, da prostori pri tleh so nepravilni. Kako bi se ujemala ta razsodba z odlokom vladinim, ako bi ta v resnici to obsegal, kar trdi „Tagblattov“ poročevalec? Če rabi vladni odlok s početka splošen izraz, da vlada je spoznala ničevost „Rojčevih pritožeb v deželnem zboru gorškem o bolnišnici usmiljenih bratov“, se vendar ne more sklepati, da vseh pritožeb, kajti drugače bi veljale vse posledice, katere smo zadnjič navedli, marveč le v onem ožjem obsegu, ki ga odlok sam določuje, ki po splošnem izrazu posebe našteva, v čem so Rojčeve pritožbe neosnovane. Odlok našteva porabo prostorov, postrežbo, zdravljenje in vedenje gledé kužnih bolezni. O zdravljenju (po zdravnikih) nam javne pritožbe niso znane; o kužnih boleznih si ne usojamo sodbe; a res je, da odlok dr. Rojca v tem oziru zavrača; o prostorih smo že povedali svojo; ostane še postrežba. O postrežbi so pritožbe dr. Rojca znane; v tej točki ga vladni odlok v resnici pobija; ker so pa dr. Rojčic sklicuje na 25 spričeval, katerih vlada ni še preiskovala, in ker izjavlja vlada v omenjenem odloku, da bo v prihodnjem zaseujanju deželnega zbora gorškega natančneje odgovarjala na pritožbe dr. Rojca, ako jih ponovi, bomo še le takrat videli konečni izid, kajti gotovo je toliko vladi, kolikor dr. Rojcu le do resnice in ta se spozna v podrobnem medsebojnem pogovoru in pretresovanju.

Ta je vsebina onega odloka namestništva, pa neto, kar je „Tagblattov“ poročevalec vanj nanesel. Odlok se glasi:

Mestnemu magistratu v Gorici! — Iz raporta mestnega fizika, predložnega s poročilom dne 26. feb. t. l. št. 575, razvidelo je namestništvo ničevost po deželnem poslanci dr. Rojci v preteklem zasedanju proti javni bolnišnici usmiljenih bratov v Gorici podanih pritožeb in zagotovilo se, da uprava omenjene bolnišnice se trudi, vzdržati prostore, ki so jej na razpolago, po svojih močeh v zdravstvenem oziru, kolikor možno, dobro ter da po drugi strani zadostuje v polni meri vsem dolžnostim gledé postrežbe in zdravljenja bolnikov, kakor gledé priprav, da se zabranijo kužne bolezni. — Ker je bila stavljena zgoraj omenjena interpelacija proti koncu deželnega zbora in se na njo nič ni odgovorilo, pridržalo si je namestništvo pravico, zavrniti jo obširno, ako se ponovi. — Mestnemu magistratu ukazuje se, naj kroži ta odlok v prepisan vodstvu bolnišnice usmiljenih bratov in naj dalje skrbi, da se bo pogosto vršilo zdravniško nadzovanje tega zavoda po mestnem fiziku v korist zavoda samega.

V Trstu, 13. marca 1897.

C. k. namestnik: Pretis.

Ako primerimo ta odbk tržaškega namestništva z onim, ki je bil izdan pred dvema letoma v isti zadevi, opazimo pred vsem tja, da takrat je tedanji najvišji zdravstveni dostojanstvenik na Primorskem, dr. Illuminato Zadro, stvari preiskoval; letos se pa vladni odlok razločno sklicuje na poročilo gorškega mestnega zdravnika dr. Aiona Luzzatta z dne 26. feb. t. l., iz katerega poročila je namestništvo spoznalo ničevost Rojčevih pritožeb v zgoraj omenjenem obsegu ter zagotovilo se, kako je v gorški bolnišnici usmiljenih bratov.

Na nas naredil je odlok veleslavne vlade ta vtis, da dr. Rojčic je zmagal, — da njegove nazore odobrava v marsičem tudi vlada, dasi le molče, in da s časom se naše bolnišnične razmere premenijo, kajti kar odlok govori, je sicer proti Rojcu, ali vse, o čemer molči, je za dr. Rojca, in molk zdi se nam tukaj zgovornejši od govora.

Solkanska slavnost.

Slučaj je nanesel, da skoro ob istem času, ko se je praznovala na Dunaji redka slavnost 60 letnega vojaškega službovanja za cesarja in za domovino prezaslužnega nadvojvode Albrehta, se bo vršila v Solkanu, slovenski vasi pri Gorici, nenavadna svečanost, ki je visokega pomena ne le za domačo vas, temveč v nekem oziru za vse Slovenijo in za Avstrijo. Ondašnja čitalnica bo praznovala svoj dvajsetletni obstanek, in to je bolj domačega, narodnega ter kulturnega pomena; ali ob enem slavila se bo

tudi čitalnična zastava, kateri pripnejo domača in tržaška dekleta trakove, katera je bila prvotno zastava narodne straže Solkanske leta 1848. S te strani bo namenjena slavnost domoljubna ali patrijotična, slovensko-avstrijska in splošnega pomena. Kako izredno avstrijska bo ta slavnost, posname se lahko iz tega, da črni krogarji, ki spuščajo svoj glas proti jugozapadu, se uže oglašajo proti slavnosti kot mogočemu povodu nemirov in izgredov. Skrbni črnogledi naj bodo v miru ter naj ne sodijo slovenskega mačaja po svojem; kjer njih ljudij ne moreta dva mirno sedeti poleg drugega, se lahko deset naših veseli brez nemira, brez hrupa in brez nikake nevšečnosti. Če jih bode črno-rumeni trak, ki ga navadno privijamo svoji zastavi, ne moremo nič za to; Slovenci smo, in to ostanemo; a tudi Avstrijci smo, in temu se ne izneverimo. Prirejamo svoje slavnosti narodnega značaja; a s tem družimo državna znamenja ter se kažemo taki, kakršni smo. Komur nismo všeč, se ne usilujemo; a draži naj nas ne radi narodnih in državnih barv. Kakor so naši dedje zvesto stali za Avstrije moč in veljavo, tako smo tudi mi pripravljene bojevati se za njen obstanek, ter se dan na dan ne strašimo boja, ki se nam napoveduje kot Slovincem, ker smo Avstrijci. Imamo brate Slovence onkraj meje, ki nimajo sreče, da bi jih varoval dvoglavi orel, in nikdo jih ne preganja radi narodnosti, pač pa se prirejajo za nje svečanosti v dobrodelne namene, kadar povodnji ali suša končajo njih pridelke. Ni torej slovenstvo to, kar nekaterim ljudem na nas ne dopade, ampak avstrijsko slovenstvo.

Sinovi slavne matere Slovenije in mogočne Avstrije se pa ne damo ostrašiti, marveč ostanemo zvesti narodu in cesarju ter bomo spodobno slavili slovensko (goriško) zastavo, pod katero so se zbirali naši očetje, ko je bilo treba braniti avstrijska tla proti nezvestim puntarjem. Leta 1848 zbirali so se slovenski vojščaki proti nepokoju v Italiji; čvrsti sinovi šli so naprej, a za njimi bili so pripravljene njih hrabri očetje, katerim je bila sedanja zastava solkanske čitalnice voditeljica, kateri so sledili, prapor, pod katerim so se zbirali. Spomin nekdanjih dnij in vrljih činov naj nam daje novo moč, ko gre za narod in državo; navdušenost naših dedov naj nam okrepi žile v boji z neutrudnim nasprotnikom; pogled na dvoglavega orla naj nam krepča ude, ki se véasih krčijo radi dogodkov, katere vidimo na svoji zemlji. Solkansko praznovanje naj bo skupno radovanje primorskih Slovincem ter skupen izraz njih avstrijskega mišljenja in prizadevanja.

V nedeljo 8. maja naj tedaj vsakdo pride v Solkan, kdor more, da bo pričal, koliko so Solkanci napredovali v narodni omiki v 40 letih, in da niso niti za las ganili od starodavne zvestobe do avstrijskih vladarjev, če tudi so jih zadevale razmere, ki morejo najpogumnejšemu človeku uzeti pogum in srce. Iz vse bližnje okolice, posebno iz Gorice, dojdejo naj tisti dan v Solkan rodoljubi v obilnem številu k prelepi slovensko-avstrijski slavnosti, ki se tam pripravlja. Rojaki, na svidenje v Solkanu 8. maja.

Dopisi.

V Gorici, 28. aprila. — II. primorsko vojaško veteransko društvo imelo je v nedeljo 17. t. m. svoj letošnji občni zbor v dvorani gostilne „Europa“ na Travniku. Ob določeni uri zbralo se je na Telovadnem Trgu pod mestnim vrtom nad 450 udov iz raznih krajev, posebno iz okraja Gradiškega. Višji poveljnik Karol Friderik grof Lanthieri a Paratico, gospod v Rifemberku in v Vipavi, razvrstil je navzoče društvenike v 4 stotnije ali 1 bataljon ter jih je peljal, z društveno godbo na čelu, na Gorisček pred stanovanje društvenega predsednika Hannbecka, kjer se jim je izročila zastava. Z društveno zastavo in z godbo vrnejo se veterani na Travnik v „Europa“, kjer je čakalo uže mnogo neuniformiranih udov.

Predsednik predstavi zborovalec Jož. pl. Fabrisa kot vladnega komisarja ter jih povabi k trikratnemu živju — evviva — in hoch — klicu na presvitelega cesarja, presvito cesarico, cesarjeva Rudolfa, cesarevno Stefanijo in nadvojvodo Albrehta, častnega predsednika društva. Gromoviti klici bili so odgovor na to povabilo, med katerimi je svirala godba cesarsko himno. Predsednik poroča v imenu odbora o društvenih slavnostih preteklega leta ter povabi društvenike, naj izrazijo svojo zahvalo gospodu cesarskemu namestniku v Trstu, da se je udeležil društvene cerkvene slavnosti 19. nov. in za njegovo naklonjenost društvu s tem, da vstanejo se sedežev, kar se zgodi. Podpor in pogrebni stroškov plačalo je društvo 276 gl.; odbor imel je 8 sej ter je rešil 451 aktov. Konec leta štelo je društvo 195 častnih in 1169 plačujočih udov, med letom je umrlo 6 častnih in 92 plačujočih udov, na novo jih je pristopilo 95, zbrisanih je bilo 108 radi nerednega plačevanja. Posebe se spominja predsednik generala Lindemana in nadporočnika Weidnerja, društvenih dobrotnikov. Zbor vstane se sedežev v znamenje

to? Večkrat prevladujejo osebnosti: „Ako vstopi oni, pa jaz ne!“ A čemu mečati ti osebnosti v društvene zadeve? Če uže ne more biti edinstvo v vseh rečeh; pa vsaj v glavnih, v bistvenih rečeh treba je vzajemnosti, solidarnosti.

„Vsi jednega Boga molimo,
Jednega telesa udje smo,
Bodimo i jednega duha!“

„Naloga pač naša je silno velika,
In ta je ljudstva vsestranska omika,
Naloga lepa zares je in slavna,
A trudapolna in silno težavna,
Posamno se pač ne zvrši prav nikoli
Ne v cerkvi samó in ne samó v šoli.“

„Vse strasti se imajo pokoriti, kader velevalo vera in domovina.“ (Vocel)

Delaj svaki v svojem krugu
Krstom, perom, plugom, veslom,
Pod zastavom svači svojom,
Ali narodnim pod geslom!

V našem društvu morejo se združiti: duhoven in učitelj, uradnik, trgovec, kmet in rokodelc in drugi. Za čem, za rod, za vero — nikdar ne glej na mero. Pomagaj si sam in Bog ti bude pomagat. Kedor sam sebe ne opusti, tega nebo ne zapusti! Torej naše društvo

Bože živi, blagoslovi,
Saj v službi smo njegovi!

Tišomir.

spoštovanja in žalosti radi njih smrti. V preteklem letu imelo je društvo dohodkov 1802 gl. 30 kr., stroškov pa 1728 gl. 32 kr., preostanka 73 gl. 98 kr., s preostankom prejšnjih let pa 2969 gl. 25 1/2 kr. Radodarnih donoskov je bilo 359 gl. 97 kr. Zbor vatane v znamenje hvaležnosti. Društveni dohodki se bodo v prihodnje tako le delili: po odbitih upravnih stroških vsakega leta odmenijo se od ostale vsote tri petine za podpore in pogrebne stroške, ena petina za godbeni zalog in ena petina za rezervni zalog. V gradiškem okraji osnoval se je med veterani podporni oddelak, ki začne svoje delovanje 1. maja t. l. Enak oddelak, pravi predsednik, naj bi se osnoval tudi za Gorico in okolico.

Na to priporoča predsednik zbranim društvenikom, naj bi sklenili, da se veteransko društvo kot tako, t. j. kot društvo udeleži črne vojske, kadar bi trebalo. Omenja, da oni udje, ki niso prekorali 42. leta, so uže po splošni postavi dolžni sodelovati pri črni vojski, da tu gre torej le za one društvenike, ki so stari nad 42 let. Po predpisih, veljavnih za črno vojsko, razteza se njena dolžnost tudi na društva, ki imajo vojaški značaj ali ki nosijo vojaška znamenja, kakršna so veteranska društva. Sicer morejo taki društveniki, ki so že prestopili 42. leto življenja, tudi odtegniti se taki dolžnosti, ali potem zgubijo pravico do višjih mest (šarž) v društvu, do vojaškega orožja, do društvene obleke, do udeležbe pri volitvi načelnika in odbora. Z ozirom na te določbe in z ozirom na naklonjenost cesarske hiše do tega društva pozivlja govornik navzoče, naj se udeležijo kot društvo črne vojske. Kdor služi pri črni vojski, dobi vsakdanjo hrano in odškodnino 10 kr. za obleko; zapuščeni udje njegove družine dobijo pa po 15 do 25 kr. na dan državne podpore. Z vzklikom: „Za vero, dom, cesarja“ pozove predsednik navzoče, naj se izrečejo v tem oziru. Društveniki vatanejo in s povzdignjenimi rokami ter z živio — klici naznanjajo, da so zadovoljni s predlogom. Godba zasvira cesarsko pesem, navzoči jo pa pojejo vsak v svojem jeziku prav po avstrijsko. Navdušeni živio — evviva — in hoch — klici presvitlему vladarju in cesarski hiši sledili so na to.

V odbor so bili voljeni namesto odstopivših odbornikov: Aleksander pl. Lindemann, c. k. sodn. pristav; Karol Kleissl, c. k. profesor; dr. Hentschl, posestnik; Henrik Riesner, c. k. uradnik; namestnika sta: Janez Bavcon, pek, in Anton Kocman, davk. eksekutor. S tem je bil dnevi red dovišen. Vitez Catinelli predlaga zahvalo predsedniku majorju Hannbecku in okrajnemu poveljniku contu de Modena, ter da naj bi se imenovala častna uda. Zbor temu glasno pritrdi. Poslali so se brzojavni udanosti presvitlему cesarju in cesarici, cesarjeviču in cesarevni ter nadvojvodi Albrehtu, ki so vsi brzojavno odgovorili. Tržaški namestnik podaril je društvu 100 gl.

Čepovan, dne 25. aprila. — Radi nepovoljnih zadržkov imela je kat. pol. čitalnica svoj letni zbor še le 17. t. m.

Razgovor je bil o §. 12 deželne postave od 29. aprila 1864, ki ima določbo glede kidanja snega na skladišnih cestah. Sklenila se je peticija radi spremembe imenovanega §. Ker nameravana sprememba zanima mnoge občine, posebno pa one v gorah, pričočim peticijo v „Soči“, ako je bo hotelo sprejeti slavno uredništvo. (Pošljite, da vidimo. Ur.)

Tudi se je mnogo udov pritoževalo, da c. k. mestno odredjena sodnija v Gorici slovenske tiskovine napolnjuje s sladko italijanščino. Da se temu v okom pride, stori društvo potrebne korake.

Konečno je bila volitev novega odbora, kateri se je ojačil z nekaterimi novimi močmi.

Dostavek. Zajci naredili so nam tudi letos mnogo škode pri mladem sadnem drevju. Po hribih smo s snegom še dobro zatoženi — vesela nada, da bodo studenci letos dajali obilno vode.

Na Grahovem, dne 26. aprila. — Slavno uredništvo, sprejmi moj kratki zagovor v svoj conjeni list! Nočem opravičevati se proti ljudem, ki ne mislijo drugega nego kako bi poštene moze črtili. Naj bi se ona dva dopisnika spomnila, koliko nadleže sta že preuzročilo. Odgovarjal jima ne bodem. Za enim uže otroci po vasi s prstom kažejo; drugega pustimo, ker se je celo občina sodba proti njemu izkrekla. Javno pa izrekam željo, naj bi se vsakdo, kateremu bi bil kedaj kot župan kako krivico storil, prijazno potrudil v moje hišo, ker se po bratovski pogodiva; ter mu povrnem škodo, če tudi veliko, kakor pravi dopisnik, o kateri pa jaz nič ne vem.

Župan.

Iz grahovske županije, 20. aprila. — Bral sem, draga mi „Soča“, v troji šte. 12. od 7. marca neresničen dopis o volitvi v grahovski županiji. Naj tedaj jaz to stvar nekoliko pojasnim.

Vzбудili se niste dve stranki, marveč tri; prva bila je sedanjega župana v največjem številu; druga bila je necega agenta, kateri je po občini hodil in

glasove nabiral za necega moža, sevéda za plačilo; tretja je tej enaka, samo bolj modro in bolj skrito se je ta agent obnašal nego prvi. Ta je hodil po občini, kakor da kupčuje z jabolki, ali bil je agent za necega moža, da bi ta bil voljen v starešinstvo in potem za župana; omenjeni agent pa bi bil potem občinski tajnik pri njem. Ali ko ste druga in tretja stranka videli, da ostanete na cedilu, ste se pogovorili in sklenili, da bote v prvem razredu, kateri je zadnji volil, skupaj delovali, da vsaj tukaj zmagate; in res se jima je posrečilo; županova stranka je padla z desetimi glasovi proti štirinajstim.

Zdaj so se ohladile pečenine omenjenega agenta; mislil in nadejal se je: zdaj bom vender občinski tajnik, da mi ne bo treba ločiti se in kopita pobrati iz preljubljene Grahovske vasice. A še bolj ga je veselilo, da bode zdaj imel prilžnost maščovati se nad županom zaradi nekega dopisa na neke oblatnjo v Tominu.

Dopisnik v omenjeni „Soči“ piše, da nismo zadovoljni s sedanjim županom. Njemu je gotovo trn v peti; a meni in mojim somišljenikom je pravičen in neutrudljiv mož v svojej moči za blagor občine in posameznih občinarjev, ter zaupamo, da bo tudi v v prihodnje voljen in da bode trdno stal na svojem mestu. Eden volilec.

Politični razgled.

Politično življenje postalo je zopet živahno. V notranji politiki bi imeli v prvi vrsti patrijotičnih in lepih slavnosti, ki so se vršile po vseh avstrijskih mestih, posebno pa na Dunaji, o priliki šestdesetletnice, ko je nadvojvoda Albreht vstopil v vojake. O tej slavnosti govorimo sicer na prvem mestu, tu dodamo le še, da so bili povodom te slavnosti odlikovani z visokimi redi minister zunanjih zadev grof Kalnoky, vojni minister Bylandt, grof Pejačević in predsednik gosposke zbornice v Budimpešti grof Senney.

Inače pa zbuja pozornost razprava v državnem zboru o proračunu za leto 1886 in razglas vodje Nemcev na Češkem, gospoda Schmeykal-a. Prvi v državnem zboru govoril je, kakor običajno, štajerski poslanec Carneri. On ne razume, kako je sploh mogoče, da svet še obstoji pri vsem tem, da ni liberalno-židovska stranka na krmilu. Vlada grofa Taaffeja mu je zoperna in nerazumljiva, privedla bode Nemce tako daleč, da naposled jim ne bode več mari ni za parlament, ni za Avstrijo, katero sicer še ljubijo. Kaj je bilo te vlade vender treba, ki ima načelo in povelje pomiriti narode, ko je bilo pod prejšnjim ministerstvom vender vse zadovoljno in vse mirno. Ta govor ni napravil na desnici nobenega utisa, na levici pa le malo ugoden. Prišel je na vrsto poljski poslanec Hausner, ki je stvarno razpravljal finančno politiko avstrijsko, katera mu nič kaj ne dopada. Levičarski listi imajo veliko veselje nad tem govorom. Poslanec Šuklje zavračal je Hausnerja in deloma zavrnil je tudi Carnerija ter izjavil, da desnica je edina in bode vlado podpirala, dokler se ta bode držala sedanjih načel. Razprava se nadaljuje.

Izjava Schmeykalova nastala je iz tega, ker Nemci so, kakor znano, pri zadnjem zasedanji zapustili deželni zbor v Pragi in so zdaj razpisane za nje nove volitve. Schmeykal pridruša svoje verne, naj volijo zopet izstople poslance, da bo pasivna politika brez zlih nasledkov za Nemce. Nemcev izstopilo je nad 70, zato pa ne šteje zbornica 314 poslancev, ki so potrebne, ako hočejo upeljati važne spremembe za Češko. Ako bi se pa vladi in Čehom posrečilo to število skrciti na 61, potem bi nastali za Nemce tužni dnovi, kajti zbornica bi imela potem postavno število poslancev, da bi smela sklepati, kar si bodi.

V zunanji politiki nosi zvonec še vedno že znani Schnäbele. Ta gospod bil je učitelj v Alzaciji in je šel po vojni leta 1870 na Francosko, kjer je bil v poslednjem času policijski komisar. Nemčiji je mnogo škodoval in Nemci so ga radi tega sovražili. Listi pravijo, da ga je povabil komisar Gautsch na mejo v razgovor v neki zadevi. Ko je mejo prekoratil, napadli so ga nemški policaji in odpeljali ga v zapor. Francoski listi trdijo celo, da so ga Nemci pri-

jeli na francoskih tleh; temu oporekajo pa nemški listi. Francija zahtevala je takoj pojasnil v Berolinu, a do sedaj ni še dobila povoljnih. To je zelo sumljivo in kaže se, kakor bi hotela Nemčija izzivati Francijo, da bi ji vojsko napovedala. Francoski listi so se dolgo mirno vedli, a sedaj so že začeli žugati Nemcem, ki žive v Franciji, da jih izpodé. Vsled tega vzkipi pa tudi nemška kri in nasledek vsemu bode lahko vojska, kakršne svet še ni videl, ako se zadeva v kratkem ne poravna.

Iz Belgrada poroča se nemškim listom, da je nastala tam ministerska kriza, ki je obrnjena proti sedanji srbski politiki, katera je Avstriji prijazna.

Domače in razne vesti.

Albrehtova slavnost vršila se je tudi v Gorici z veliko svečanostjo. Vojaki so imeli pramičen dan ter so obhodili z godbo na večer in na jutro vse mesto. Med slavnostnim obedom častniškim svirala je vojaška godba; ko so začele zdravice, streljali so s topovi na gradu, na katerem je bila razobešana cesarska zastava.

Čitalnica goriška imela je preteklo soboto besedo in veselico, katero smo zadnjič naznanili. Omeniti nam je le še to, da igra „Ali plaval, ali utoni“ se je od vseh igralcev izvrstno igrala (gg. Klavkar in Sivec ter gospodična Pavla Pavlica) in da so bili poslušalci polni hvale nad prelepim vspehom.

Osebnosti. Knezoškof tridentinski dr. Eugen Karol Valusni došel je v ponedeljek zvečen k nadškofu goriškemu na obiskanje. V sredo in četrtek mudil se je v domačem kraju (Talmasona, kjer ima še živlega očeta), sinoči se je vrnil in jutro, v soboto odide na Dunaj. — V prvostolni cerkvi imenovana sta cerkvena ključarja profesor Anton Sessich in major v pokoji Karol vitez Catinelli. — Svetovalcu deželne sodnije v Trstu Matevžu Trnovcu napravili so Sezanci, med katerimi je do zdaj živel, pri odhodu lepo slavnost.

Volitve v mestno starešinstvo se bodo vršile v veliki dvorani nove mestne palače ob ljudskem vrtu 10. maja za III. razred, 13. maja za II., 17. maja za I. V I. razredu izstopi letos dr. Herman Perco; v II. Franc grof Coronini, Miha Furlani in Alojzij Marizza; v III. Jakob Cristofoletti in Ernest Bozzini. Zavedni meščani, posebno našinci, pozor!

Slovenska čitalnica v Solkanu obhajala bo v nedeljo dne 8. maja t. l. slovesno dvajsetletnico svojega obstoja. Spored: Ob 1 1/2 uri populudna sprejem Tržaških Slovencev pri Svetogorskih stebrih. Ob 4 1/2 veselica v Mozetičevih prostorih. 1. Predsednikov pozdrav. 2. „Solkanska“, poje moški zbor. 3. Slavnostni govor. 4. Podaritev spominskih trakov Solkanski zastavi od l. 1848. 5. „Bratje v kolo“, poje moški zbor. 6. „Pravo domoljubje“, dvogovor. 7. „Što čutiš“, poje Skedenjski zbor. 8. Pozdrav Tržaške Slovenke. 9. „Sirota“, poje Tržaški meščani zbor. 10. „Jadransko morje“, poje skupni zbor. 11. Srečkanje treh dobitkov: 1. dobitek žepna ura; 2. ogrinjača; 3. svilnat dežnik. Po odhodu Tržaških gostov — ob 8 1/2 zvečer — prosta zabava. Pri veselici bo svirala vojaška godba. Vstopnina k veselici za društvenike 10 kr.; za nedruštvenike 30 kr.; sedeži po 10 kr. V Solkanu dne 27. aprila 1887. K obilni udeležbi preuljudno vabi Odbor.

Lucila Podgornik-Tolomei, znana umetnica na glasovir, priredi se sodelovanjem g.čne Pepine Alberi v torek 3. maja velik koncert v dvorani društva „Concordia“. Začetek točno ob 8. uri. Spored: 1. Chopin, balada v G moll; gospa Podgornik-Tolomei. 2. Verdi, arija iz „Traviata“; g.čna Alberi. 3. Paganini-Liszt, „Campanella“, velika skladba za koncert; g. Podgornik-Tolomei. 4. Gounod, serenada za petje, cello in glasovir; g.čna Alberi, Pinl in g. Podgornik-Tolomei. 5. Weber, koncertni komad v F moll, s sprembo drugoga glasovira; g. Podgornik-Tolomei. 6. a) Tosti, Ideale, b) Arditi, „Parla“ g.čna Alberi. 7. a) Weber, Poziv na ples; b) Mendelssohn, Lovska pesem; g. Podgornik-Tolomei. Na glasoviru bo spremljala g.čna Terka Ambrozy, na cello bo igral kapelnik Pinl. Vstopnice po 1 gl. in programi dobivajo se v knjigarni Wokulat, dotični večer tudi pri blagajni. — Prijateljem lepo godbe zado-stovalo bo to naznanilo; umetnica, katero smo nedavno občudovali v čitalnici, ne potrebuje naše priporoče. Kdor hoče slišati umetne skladbe umetno igrane, imel bo k temu priliko tisti večer.

Drobne novice. V Meranu na Tirolskem izšla je knjizica z naslovom „Res Tridentina“, katera opisuje, kako globoko se je ugnozdil v onih krajih irredentski duh. Mnogi listi so na to primerjali tireleke in primorske razmere, ki so našim dobrop

znane. — V Istri pomaga si trpin Slovan proti tu-
jemu nasilstvu, kolikor more. V Buzeta vršile so se
volitve v občinsko starešinstvo cel telet samo za
tretji razred. Zmagali so domačini Hrvati. — V Kar-
nuelom. Italijanski upliv krči se proti morju. — V
Kronbergu bodo imeli komisijo radi napeljave
vode v Gorico. Namestništvom razglas naznanja to v
treh jezicah in vabi posestnike zemljišč, naj se ogle-
sijo pri komisiji, ako imajo kaj oporekati. Čudili smo
se, da niso škarje, kakor pri neki drugi priliki, od-
rezale slovenske deželne besede. — Odbor društva
„Sloga“ imel je 24. t. m. sejo, v kateri je med dru-
gim določil, da bo letošnji občni zbor meseca avgusta,
kakor lani. Društveniki, ki mislijo staviti kak nasvet,
naj se oglase o pravem času. — V Št. Petru pri
Gorici odpre se 16. maja poštna postaja, ki bo imela
vsakdanjo zvezo z Gorico in Renčami. — Ponesrečil
se je pri sidarskem delu v ulici Contavallo dela-
vec, na katerega se je usula zemlja, ob kateri so
napravila zid. Močno ranjenega pronesli so v bol-
nico. — „Zabavišče“ imenuje se knjižica, katero
je izdal odbor „Narodne šole“ v Ljubljani, ki obsega
razne pesmi in igre za male otroke, posebnost za o-
troške vrste. Stane 25 kr. — Krilanovih poezij
prvi zvezek je že dotiskan in se začne v kratkem
prodajati; mehko vezan zvezek po 1 gl., v platno
lečno vezan po 1 gl. 50 kr. (pri Wokulatu). Natanč-
nejega poročila pričakujemo. — V bolnici usmilj-
bratov bila je pretekli teden komisija mnogih zdrav-
nikov. Goriško zdravstvo so zastopali: dr. A. Lux-
zatto, dr. Babarovich in dr. Delpiero.

Bodite previdni pri streljanji! Velikonočne
praznike ponesrečil se je v Temnici prav hudo mož
pri nabivanji možnarjev. Ko namreč nabiva, se mu
možnar užge in tedaj mu ogenj tako strašno raznese
dlan in poškoduje prste na levi roki, da so mu jo
revežu še tisti večer morali odrezati za pestjo. Kako
se mu je užgalo, ni mogoče vedeti; misli se, da
narhitreje vsled premočnega nabivanja in to — z že-
leznim klinom. Sreča še, da je držal možnar nekoliko
po strani, sicer bi ga bilo v glavo zadelo. Ponesre-
čeni je poročen že le nekaj let in je oče dvoje ot-
ročičev. — Pri smodniku in streljanji ni pač nikdar
dovolj previdnosti in skrbni!

Učiteljsko društvo Sežanskega okraja bo
aborovalo dne 5. maja t. l. ob 9. uri v jutro v pro-
storih narodne šole v Divači s tem le dnevnim
redom: 1. Potrži se zapisnik zadnjega zborovanja.
2. Kmetijstvo v nadaljevalnem tečaju. 3. Kritika o
Frana Kuhača „Pjevanki.“ 4. Poročilo tajnikovo, bla-
gajnikovo in povovodje. 5. Volitev pregledovalcev
računov. 6. Volitev društvenega odbora. 7. Razni
nasveti. 8. Izlet v krasno na novo odprto vilenico
Divaško. K obilnej udeležitvi vabi uljudno Odbor.

„Slovenski jez“ v Brdih bode imel svoj iz-
redni občni zbor dne 8. maja t. l. ob 4½ urah po-
poldne v Biljani. Vabljeni so vsi gg. društveniki.
Odbor.

Popotni učitelj kmetijstva g. Perhauz bil
je naznanil „častitimu opčinstvu“, da bo „predla-
goval“ preteklo nedeljo 24. aprila v Kamnjah o ži-
vinski krmi itd., za kar naj mu g. župan „pripraven
prostor“ preskrbi. Ta je tudi prostor preskrbel ter
občinstvu oznanil, naj se v obilnim številu predavanja
udeleži. A glej! ¾ ure po določeni uri pride g. u-
čitelj in brez predavanja odide koj v Gorico. Res
čudno! Ali hoče biti učitelj po sili brez učencev?
V daljšo kritiko o tem se za sedaj ne spuščamo.

Popravek: v prejšnji št. 17. v zadnji domači
vesti naj se čita: A. F. prištova (skladnico to) b o l j-
š i m t e vrste.

Javna zahvala.

Dne 26. marca t. l. ob šesti uri zvečer treščilo
je v Kalu v dve s slamo kriti poslopji podpisanih.
K sreči bila sva zavarovana pri banki „Slavija“.
Škodo, povzročeno vsled strele, nama je banka koj
likvidirala in vže 2. aprila v naji največje zadovolj-
nost izplačala, za kar jej tukaj javno hvalo izrekava.
Kal, 16. aprila 1887.

Štefan Pirih. — Andrej Skrt.

V najem

oddá se hiša v **Mihemberku** (v „Vasi“) na
skladovni cesti, pripravna za gostilno in štacuno ali
tudi za pekarijo. S hišo ste združeni tudi dve kleti,
ena manjša, druga večja, podzemna; oddasti se obe
ali ena, kakor ljubo.

Kdor želi o tem več zvedeti, odgovarja mu:

Anton Mahnič,
posestnik v Kobdilji. P. Stanjel.

„Ljubljanski Zvon.“

Stoji za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

VABILO.

Dne 11. maja 1884. leta je bila v Divači naj-
dena krasna vilenica. Nje zale umotvore je obēudo-
valo vže mnogo, mnogo odličnega občinstva; — dá —
s ponosom zabilježim! — udje preslavne vladarske
hiše so tudi blagovolili, podati se v prelepe pod-
zemne prostore.

Sodba o vilenici se v obče glasi: Divna vile-
nica je dika Divači.

V proslavo triletja se vilenica 8. maja t. l. slo-
vesno odpré.

K obilnemu obisku naše vilenice vabi uljudno:
Gospodarski svet v Divači.

OZGANILO.

Uljudno naznanjam slavnemu občinstvu,
da svojo novo tovarno za

VODO SODO

in za

sók iz sadja

na Dunajski Cesti (Via Staragora, 4)

odprem 1. maja t. l. ter da se bom priza-
deval, da bom služil slavno občinstvo vedno
z najčistejšo in najzdravejšo šumečo pijačo.

Ob enem naznanjam, da moji sifoni
so večji od onih, ki so v navadi v drugih
tovarnah.

Spuštovani odjemniki, tudi zasebniki,
dobijo po zahtevanju blago v hišo, voznine
prosto.

V mnogo odjemanje priporoča se spoštljivo
F. WANÉK.

Naročila sprejemam v svoji pisarni v
kobarini na Travniku.

Franca „čisti hitro in gotovo“
profesor Karl pl. Braun na Dunaji.
Jožefa ne uzrokuje nikakih težav
profesor pl. Bamberger na Dunaji.
Grenki „dela bolj uspešno nego
druge grenke vode.“
Vrelec profesor Leidesdorf na Dunaji.

Zahteva naj se vedno in razločno: **FRAN-
CA JOŽEFA GRENKI VRELEC.** Zaloge
povsod. V Gorici: lekar gosp. Cristofoletti,
Gironeoli, Pontoni in A. Seppenhofer. Raz-
pošilja se iz Budapešte.

Želodčne bolezni

hitro in gotovo ozdravi

jeruzalemski balzam

edino in nepresegljivo želodčno zdravilo.

Izbrati v raznih želodčnih boleznih zdravilo,
katero bi v resnici odgovarjalo namenu, ni lahka stvar
dandanes, ko se prodajajo vsakovrstna taka zdravila.

Večji del onih kapljic, izložkov itd. itd., ki se
oznanjajo in priporočajo občinstvu z visoko letičnimi
besedami, ni drugzega ko prevaro, pogosto še škodljiva.
Samo Jeruzalemski balzam, uže davno znan
po svoji priprosti sestavi in po oživljajoči svoji moči na
želodčne živce, si je pridil prednost pred vsemi dru-
gimi do zdaj znanimi pomočki, kar potrjuje njegova
razprodaja, ki vedno raste.

Ta balzam, bogat krepčajoče moči kineškega ra-
barbara, korenike, ki je sploh znana po svojem pre-
bavnem uspehu, daje gotovo sredstvo proti želodčnim
slabostim, izvirsjočim iz nerednega prebavljanja. Zato
se priporoča, ko jesti ne diši, proti neprijetni sapi,
gobjusu, riganju, zabasanju, hemoroidnim težavam;
pomaga tudi proti zlatenici, glistam in boleznim v drobu.

Steklenica s podukom 30 kr.
Glavna zaloge v lekarni **G. B. Pontoni** v Gorici.
V TRSTU pri **G. B. Rovis**, v KORMINU pri **A.
Franzoni**, v TOLMINU pri **C. Palisca**.

Teodor Slabanja,

srebrar v GORICI, ulice Morelli št. 17.

se priporoča velečastiti du-
hovščini za izdelovanje cer-
kvenih potrebščin namreč:

Monštranc, kustodij,
kejihov, ciborijev, svetil-
nic, svečnikov za altarje,
tabernakelne in pred šta-
cije, krizev za altarje in
za bandera, relikvijarijev,
monštrančic ali krizev za
svetinje, kanonskih tabel,
kadilnic s kadilnim čol-
ničem, raznih steklenic za
darilno vino, stopic, ročnikov in krožnikov s ko-
vine, krstnih skled in žlic, kotličev za bla-
goslovljeno vodo, kropilnikov, posodic za
sv. olje in sv. popotnico, drzal za sveče,
sklepov pri pluvijalih itd. itd. po najnižji ceni.

Tudi se pri njem stara cerkvena priprava
v ognji pozlati, posrebiti, izčisti in popravi. Na
blagovoljna vprašanja bode radovoljno odgovarjal
in pošlje vsako blago dobro shranjeno in poš-
tine prosto.

Stare nerabljive reči, medenino (messing)
in kotelovino jemljem v račun.

Na prodaj

je v Oseljanu Šempaske županije

POSESTVO,

obsegajoče lepo zemljišče, ki meri enajst
njiv, gozda in orane zemlje, zasajeno s tita-
mi, ob vožnji cesti, ki vede od Lijaka v Kar-
nico, — ter prostorno in lepo hišo za ko-
lona (kmeta). Čez posestvo teče vode za
eno mlinsko kolo, ki nikoli ne usahne.
Kdor želi kupiti, naj se oglasi pri upravn-
štvu lista, ki pové lastnikovo ime.

Banka „Slavija“

sprejme več **potovalnih zastopnikov** za zava-
rovanje življenja. — Ponudbo sprejema glavni zastop
v Ljubljani, Kongresni trg, 7.

Mnogo prihrani,

kdor kupi obleko v

krojačnici Ignacija Steinerja, ki je največja v Gorici

v kateri se dobi vsak čas na veliko izbiri
narejena obleka po naslednjih cenah:

Popolna pomladanska obleka za gospode	od 8 do 30 gl.
„ „ „ „ dečke	„ 6 „ 15 „
„ „ „ „ otroke	„ 3 „ 10 „
Površne pomladanske rukave	„ 6 „ 30 „
Pomladanski šaki	„ 5 „ 15 „

Vrhu tega bogata zaloga vsakovrstne robe iz
raznih tovarov po naročilu vsled mere, ki se iz-
vrši točno in hitro. Uzorci na zahtevo brez-
plačno in prosti poštnine.

Novo došli dolmani najnovejšega kroja
od 8 do 50 gl. za gospé. Šaki za gospe od 4
do 15 gld.